

En Dag under Middagshvilen sad ogsaa Doktoren derude og læste sin Avis. Meta havde Jyttes Barn paa Skødet, en køn lille Dreng med tunge brune Øjne.

En af Pigerne kom derud og sagde, at der var kommen en Mand, der gerne vilde tale med Doktoren.

„Hvem er det?“

„Jeg kender ham ikke. Han er ikke her fra Egnen. Han er vist gaaet hertil fra Randers.“

Men nu kom Hedvig styrtende ud. Hun havde været inde i Køkkenet for at drikke noget Vand. Barnet var hvidt i Ansigtet af Optagethed og raabte paa lang Afstand:

„Far! ... Mor! ... Farbror Johannes er kommen!“

„Hvad er det for noget Narreri! Hvor kommer du paa de Tanker,“ sagde Faderen og tog hende haardt i Armen.

„Av, Far! Jeg husker da nok Farbror Johannes!“

Povl og Meta stirrede længe paa hinanden, og da Hedvig saae, hvor bevægede de var, blev hun forskrækket og klyngede sig til Moderen.

„Skulde jeg ikke have sagt det?“

Henne i den anden Ende af Haven sad Johannes Gaardbo sammensunken paa en Bænk i Skyggen under et Træ. Han kom her som en slagen Mand. Hans Ansigt var blegt, Øjnene lyssky. Da han saae Broderen komme ilende, rejste han sig langsomt og gik ham nogle Skridt imøde.

„Ja, det er mig, Povl!“

Doktoren saae uvis paa ham.

„Du er da ikke syg, Johannes?“